

IC 797/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR Tadeusz Radziwon**

Protokolant: **Ewa Trusiak**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 06 marca 2014 roku w Bielsku Podlaskim

sprawy z powództwa J. J. (1)

przeciwko U. W. i A. J.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powoda J. J. (1) na rzecz pozwanej U. W. kwotę 2417 złotych (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Zasądza od powoda J. J. (1) na rzecz pozwanej A. J. kwotę 2417 złotych (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia

Sygn. akt IC 797/13

UZASADNIENIE

Powodowie J. J. (1) i K. J. wystąpili z powództwem o nakazanie pozwanej A. J. złożenia oświadczenia woli w przedmiocie przeniesienia na rzecz powodów prawa własności niezabudowanej nieruchomości położonej w S. oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 1,3715 ha. Roszczenie o analogicznej treści powodowie sformułowali również przeciwko pozwanej U. W. przy czym w jej przypadku przedmiotem przeniesienia prawa własności miała być nieruchomość położona w S. o numerze geodezyjnym (...) i powierzchni 0,2951 ha. Powodowie wnieśli również o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanych zwrotu kosztów procesu. (k.3a).

W piśmie procesowym złożonym przed terminem rozprawy (k.211,212) powódka K. J. cofnęła pozew i zrzekła się roszczeń w stosunku do obydwu pozwanych. W tym stanie rzeczy nie znajdując w świetle art.203§4k.p.c podstaw do zakwestionowania skuteczności powyższej czynności procesowej, Sąd postanowieniem z dnia 10 października 2013 roku (k.284) w oparciu o dyspozycję art.355§1k.p.c umorzył postępowanie w części dotyczącej powództwa wniesionego przez K. J.. Pomimo skutecznego cofnięcia pozwu przez K. J. powód (k.205,434v.) nadal wnosił o nakazanie pozwanym złożenia oświadczeń woli o przeniesieniu na jego rzecz w całości prawa własności do powołanych wyżej nieruchomości.

W argumentacji żądania pozwu powód powoływał się na szereg okoliczności, które w jego ocenie uzasadniały przejęcie, iż pozwane po zawarciu pomiędzy stronami umowy darowizny okazały mu rażącą niewdzięczność (k.32-39,208-2010,k.281v.-282v.434v.). Wskazał, iż pozwane nie wywiązały się z ustaleń poczynionych przed

zawarciem umowy darowizny i nie zatrudniły żony powoda oraz jego samego w firmie prowadzonej wspólnie z ich bratem J. J. (2) zajmującej się demontażem samochodów. Podał, iż pozwane wspólnie z bratem przywłaszczały należne mu pieniądze spływające do firmy przed datą uzyskania przez J. J. (2) pozwolenia na prowadzenie stacji demontażu pojazdów. Wskazał, że przekazał córce A. M. kartę kredytową P. z zastrzeżeniem, iż środki pieniężne z tej karty miały być pobierane z przeznaczeniem na działalność gospodarczą jedynie w razie pilnej potrzeby. Mimo to pozwane wspólnie z bratem pobierały środki niezgodnie z ich przeznaczeniem doprowadzając do powstania uszczerbku majątkowego po stronie powoda. Podniósł, iż w zamian za dokonanie darowizn pozwane wspólnie z bratem zobowiązały się do spłaty zaciągniętego przez powoda i jego żonę kredytu na działalność gospodarczą. Zobowiązania z tego tytułu realizowały do grudnia 2012 roku, kiedy to powód upomniął się o należną mu kwotę dotacji z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska w kwocie powyżej 80.000 złotych. Wyjaśnił, iż zgodnie z umową poprzedzającą dokonanie darowizn środki z tej dotacji miały być przeznaczone na spłatę obciążającego go wspólnie z żoną kredytu, jednakże pozwane wspólnie z bratem nie wypłaciły mu kwoty stanowiącej równowartość dotacji. Podał, że na skutek działań pozwanych prowadzona przez niego firma (...) została obciążona należnościami za paliwo do samochodu marki (...) oraz dozór techniczny sprzężarki i wózka widłowego. Zdaniem powoda, pozwane i ich brat doprowadziły do powstania po jego stronie zadłużenia na kwotę 168 700 złotych. Dodał, iż pozwane wspólnie z bratem nie wywiązały się również z uzgodnionego przed poczynieniem darowizn obowiązku ratalnej spłaty na jego rzecz kwoty 380 000 złotych poniesionej przez powoda na modernizację zakładu blacharsko – lakierniczego na stacji demontażu pojazdów. Wskazał, iż pozwane użytkowały należący do powoda samochód i wózek widłowy, a po zakończeniu użytkowania zwróciły przedmiotowe ruchomości powodowi w stanie uszkodzonym, nie wypłacając rekompensaty z tego tytułu. Zarzucił również pozwanym, iż zniszczyły należący do niego silnik do łodzi motorowej, fałszywie posądzały go o nadużywanie alkoholu oraz popełnienie przestępstw z art. 190 k.k. i art. 207 k.k. Wskazał, iż aktualnie zamieszkuje wspólnie z żoną na darowanej synowi nieruchomości, nie ponosi z tego tytułu żadnych opłat, zaś pozwane wspólnie z bratem przekazują jego żonie na pokrycie kosztów utrzymania pieniądze w kwocie 200 złotych tygodniowo. Powód dodał również, iż w jego ocenie pozwane wspólnie z bratem niewłaściwie prowadzą przejętą działalność gospodarczą. Nadto zaprzeczył jakoby dopuścił się pobicia córki A. M. i prowokował konflikty w rodzinie.

W odpowiedzi na pozew i w toku rozprawy (k.217-222,282v.,347-349, 349-350, 434v.-435, 435) pozwane wnosili o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz każdej z pozwanych kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu zajętego stanowiska pozwane zaprzeczyły jakoby swym zachowaniem okazały darczyńcy rażącą niewdzięczność. Podały, iż nie przywłaszczały jakichkolwiek środków pieniężnych na szkodę powoda, zaś wszelkie operacje finansowe przeprowadzane przy użyciu jego konta bankowego i karty kredytowej były dokonywane za wiedzą i zgodą powoda przez pozwaną A. J., która na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez powoda miała dostęp do jego konta oraz znała PIN do karty kredytowej. Pozwane zaprzeczyły, iż w prowadzonej po dokonaniu darowizn wspólnie z bratem działalności gospodarczej bezprawnie korzystały ze środków finansowych należących do powoda i przeznaczały je na własne potrzeby. Do lipca 2011 roku A. J. prowadziła wspólnie z pozwanym spółkę cywilną (...) i na podstawie udzielonego pełnomocnictwa zajmowała się również prowadzeniem wraz z ojcem jego jednoosobowej działalności gospodarczej, której przedmiotem był demontaż pojazdów, prowadzonej pod nazwą (...) J. J. (1). Pozwana zajmowała się sprawami finansowymi, prowadziła księgowość, opłacała rachunki i załatwiała wszelkie formalności. Z powodu nadużywania alkoholu przez ojca i stosowania przemocy wobec pozwanej i jej matki A. J. zrezygnowała z dalszego prowadzenia z powodem działalności gospodarczej, co doprowadziło do wielu zaniedbań w firmie. Ostatecznie pozwane i ich brat doszli do porozumienia z rodzicami w przedmiocie przejęcia przez dzieci działalności gospodarczej prowadzonej dotychczas przez powoda. Prowadzącym działalność został J. J. (2) działający pod firmą (...). W myśl poczynionych przez dokonaniem darowizn ustaleń powód wraz z żoną miał się wyprowadzić do wynajmowanego mieszkania, zaś pozwana A. J. miała faktycznie prowadzić firmę do marca 2012 roku, to jest do czasu zakończenia przez brata studiów w W.. Rodzeństwo miało wspierać rodziców w spłacie ich wcześniejszych zobowiązań finansowych, zaś powód miał pomagać w firmie do czasu przyjazdu J. J. (2) i zdobycia przez niego wiedzy niezbędnej do jej prowadzenia. K. J. w miarę jej chęci miał zająć się opieką nad córką pozwanej U. W.. Pozwane zaprzeczyły, iż zgodnie z uzgodnieniami miały zatrudnić w firmie żonę powoda oraz wskazywały, że powód nie domagał się formalnego zatrudnienia, a wręcz przeciwnie po dokonaniu darowizny nie był zainteresowany pracą w

firmie i wbrew wcześniejszemu zobowiązaniu nie pomagał w jej prowadzeniu. W tej sytuacji brat pozwanych został zmuszony do wcześniejszego powrotu z W.i zająć się prowadzeniem działalności gospodarczej. W tym czasie powód swobodnie dysponował gotówką i utrudniał dzieciom prowadzenie działalności zachowując się wulgarnie nie tylko pod adresem dzieci, lecz również klientów firmy. Powód miał krytykować sposób prowadzenia przez pozwane i ich brata działalności gospodarczej i liczył na przekazanie mu środków finansowych pochodzących z dotacji udzielonej firmie przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska. Okoliczność, iż środki pochodzące z dotacji zostały przeznaczone na inwestycje w firmie nasiliła naganne zachowania powoda wobec pozwanych, a w szczególności córki A. M., w stosunku do której powód miał wielokrotnie przejawiać agresję słowną oraz używać gróźb karalnych. Na skutek zachowań powoda oraz wobec czynienia przez niego starań o odwołanie poczynionych darowizn, pozwane i ich brat zaprzestały wspierać powoda w spłacie zaciągniętego przez niego kredytu jednakże do chwili obecnej poprzez przekazywanie pieniędzy matce prowadzącej z powodem wspólne gospodarstwo domowe, nadal faktycznie łożą na jego utrzymanie. Aktualnie powód wraz z żoną znów zamieszkuje na darowanej synowi nieruchomości, zaś koszty jej utrzymania ponoszą pozwane wspólnie z bratem. Pozwane zaprzeczyły jakoby uzgadniały z powodem, iż przekażą mu kwotę dotacji wskazując, że przysługiwała ona osobie prowadzącej aktualnie dotowaną działalność i była niezbędna do zapewnienia możliwości dalszego funkcjonowania firmy. Podniosły, iż przestały wspierać powoda w spłacie kredytu z uwagi na złożenie przez niego oświadczenia w przedmiocie odwołania darowizny, chcąc w ten sposób chronić własne interesy finansowe i nie narażać się na uszczerbek majątkowy w przypadku konieczności zwrotu nieruchomości. Oponowały twierdzeniu, iż miały wspólnie z bratem spłacić powodowi kwotę 380 000 złotych w ramach rekompensaty za poniesione przez niego koszty modernizacji zakładu blacharsko – lakierniczego wskazując, iż w takim przypadku nie wyraziłyby zgody na przyjęcie darowizny. Zakwestionowały jakoby na skutek ich działań doszło do obciążenia wierzycielami firmy prowadzonej przez powoda wskazując, iż koszty amortyzacji ruchomości należących do powoda spoczywały na nim jako właścicielu i nie było uzgodnień odnośnie ich poniesienia przez pozwane w związku z ich użytkowaniem. Pozwane nie przyznały faktu zwrócenia powodowi samochodu i wózka widłowego w stanie uszkodzonym i podniosły, iż tego rodzaju sytuacja nie miała miejsca. Odnośnie zarzutu zniszczenia silnika do łodzi motorowej podały, iż rozbraił go przypadkowo pracownik firmy albowiem silnik ten został pozostawiony przez powoda pomiędzy innymi silnikami przeznaczonymi do demontażu. Podnosiły, iż powód nadużywa alkoholu i będąc pod jego wpływem zachowuje się agresywnie w stosunku do żony i dzieci, co skutkowało wdrożeniem przeciwko niemu procedury niebieskiej karty i złożeniem przez pozwaną A. J.w dniu 18 stycznia 2013 roku zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa z art.190§1k.k.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Na mocy umowy darowizny z dnia 07 października 2011 roku J. J. (1) i K. J. darowali swoim dzieciom nieruchomości położone w S.. J. J. (2) przypadła nieruchomość zabudowana budynkiem przeznaczonym do prowadzenia działalności gospodarczej oraz częściowo mieszkalnym, oznaczona numerem geodezyjnym (...)o powierzchni 4441 m², A. J. otrzymała nieruchomość niezabudowaną o numerze geodezyjnym (...)i powierzchni 1,3715 ha, zaś U. W. nieruchomość niezabudowaną oznaczoną numerem (...) o powierzchni 2951 m² (dowód: umowa darowizny sporządzona przed notariuszem B. K.w Kancelarii Notarialnej w S., Repertorium A numer (...), k.3-6 akt i dokumentów księgi wieczystej numer (...))prowadzonej przez Sąd Rejonowy w B. P. X Zamiejscowy wydział Ksiąg wieczystych z Siedzibą w S.). Przed zawarciem przedmiotowej umowy jej strony uzgodnił, iż wszyscy obdarowani zaangażują się w prowadzenie firmy zarejestrowanej na J. J. (2), zaś powód miał pomagać mu w jej prowadzeniu.

W dniu 21 lutego 2013 roku powodowie złożyli w formie pisemnej oświadczenia o odwołaniu darowizn poczynionych na rzecz pozwanych i ich brata J. J. (3) (k.11,15,16). W trakcie postępowania pozwane nie kwestionowały faktu, iż zostały powiadomione o treści przedmiotowych oświadczeń woli.

Wymaga podkreślenia, iż powództwo o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli może zostać uwzględnione jedynie w przypadku wykazania istnienia przesłanek do przypisania danej osobie obowiązku złożenia oświadczenia woli w przedmiocie przeniesienia prawa własności nieruchomości. Ciężar udowodnienia, iż taki obowiązek spoczywał na pozwanych zgodnie z art.6 k.c obciążał powoda.

W myśl art.888§1k.c.przez umowę darowizny darczyńca zobowiązuje się do bezpłatnego świadczenia na rzecz obdarowanego kosztem swego majątku. Natomiast zgodnie z dyspozycją art.898§1k.c.darczyńca może odwołać darowiznę nawet już wykonaną, jeżeli obdarowany dopuścił się względem niego rażącej niewdzięczności. Należy zauważyć, iż darowizna stwarza pewien stosunek etyczny pomiędzy darczyńcą a obdarowanym i rodzi po stronie obdarowanego moralny obowiązek wdzięczności. W przypadku nagannego postępowania obdarowanego noszącego znamiona rażącej niewdzięczności, darczyńcy przysługuje prawo do odwołania dokonanej darowizny. Pojęcie rażącej niewdzięczności nie zostało ściśle zdefiniowane i o tym, czy stan ten występuje decydują okoliczności konkretnego przypadku.

Jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 1997 roku I CKN 117/97 (LEX nr. 137781) pod pojęcie rażącej niewdzięczności podpadają tylko takie czynności obdarowanego, które są skierowane przeciwko darczyńcy ze świadomością i w nieprzyjaznym zamiarze. Chodzi tu przede wszystkim o popełnione przestępstwo przeciwko darczyńcy (zarówno przeciwko życiu, zdrowiu i czci, jak i mieniu) oraz o naruszenie przez obdarowanego obowiązków wynikających ze stosunków osobistych łączących go z darczyńcą (...).Wyłączone są natomiast krzywdy czy przykrości wyrządzone w sposób niezamierzony, popełnione w uniesieniu czy rozdrażnieniu, zwłaszcza wywołane zachowaniem się darczyńcy. Czyny dowodzące niewdzięczności muszą świadczyć o znacznym napięciu złej woli obdarowanego, na co wskazuje użycie przez ustawodawcę słów „ rażąca niewdzięczność”. Nie uzasadnia więc odwołania darowizny dopuszczenie się przez obdarowanego takich czynów, które w danych okolicznościach i warunkach nie wykroczyły poza zwykłe przypadki życiowych konfliktów.

Przewidziana w art.898§1k.c przesłanka rażącej niewdzięczności ma kwalifikowany charakter, odnoszący się do zachowań, które oceniane rozsądnie muszą być uznane za wysoce niewłaściwe i krzywdzące darczyńcę. W wyroku z dnia 30 września 1997 roku III CKN 170/97(LEX nr. 50614) Sąd Najwyższy stwierdził , iż w świetle art.898 par.1 k.c. nie można abstrahować od przyczyn konfliktu między stronami. Pojęcie „niewdzięczności” wymaga analizy motywów określonych zachowań obdarowanego, w tym zwłaszcza tego, czy zachowania jego nie są spowodowane czy wręcz sprowokowane - wprost lub pośrednio - przez darczyńcę. Natomiast w myśl poglądu wyrażonego w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2005 roku II CK 265/05 zawiedzione oczekiwania darczyńcy co do należytego zajmowania się przez obdarowanego przedmiotem darowizny nie mogą uzasadniać odwołania darowizny na podstawie art.898§1k.c.

W ocenie Sądu w rozpatrywanej sprawie brak było podstaw do stwierdzenia ,iż pozwane postępowały względem powoda w sposób noszący cechy rażącej niewdzięczności. Należy zauważyć, iż powód nie wykazał dowodowo wystąpienia okoliczności, które jego zdaniem stanowiły podstawę do uznania, że darowizny zostały skutecznie odwołane. Jego twierdzenia odnośnie przywłaszczenia przez pozwane i ich brata należących do niego środków pieniężnych nie znajdują odzwierciedlenia w materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Przedstawione na tę okoliczność dokumenty bankowe obrazują jedynie ruch środków na rachunkach bankowych, brak jest natomiast dowodu, iż powód nie akceptował dokonywanych wypłat z konta i karty kredytowej. Podobnie powyższą kwestię oceniono w Postanowieniu Sądu Rejonowego w (...)VIII Zamiejscowy Wydział Karny z Siedzibą w S.z dnia 3 września 2013 roku, sygn. akt VIII Kp80/13 (k.405-410). Sąd ten rozpatrywał zażalenie powoda na umorzenie dochodzenia w sprawie przywłaszczenia w okresie od listopada 2011 roku do września 2012 roku w S.pienięży w kwocie 100 000 złotych z kont bankowych w Banku (...), Banku S. w S.oraz z karty kredytowej P.należących do firmy (...)na szkodę powoda (art.284§2 k.k) oraz w sprawie zniszczenia w okresie od 15 do 16 marca 2013 roku w S.przy ulicy (...)poprzez demontaż i pobicie bloku silnika spalinowego w wyniku czego powstała strata w wysokości 1500 złotych (art.288§1k.k.). W uzasadnieniu wydanego orzeczenia wskazano, iż brak jest podstaw do uznania, że transakcje przeprowadzane na kontach powoda oraz dokonywane z wykorzystaniem powierzonej córce A. M.karty kredytowej były dokonywane wbrew woli powoda. Sąd stwierdził, iż powód mógł kontrolować przebieg tych transakcji i przez dłuższy okres transakcji tych nie kwestionował. Podkreślił, iż zawiadomienie o przestępstwie zostało złożone dopiero 18 marca 2013 roku, pomimo twierdzeń powoda, iż zorientował się, że konta są puste już we wrześniu 2012 roku.

W ocenie Sądu powód nie przedstawił w sprawie dowodu mogącego podważać trafność powołanych wyżej ustaleń, nie wykazał też, iż pozwane w inny sposób, umyślnie naraziły powoda na uszczerbek majątkowy, w tym dopuściły się na jego szkodę zniszczenia mienia. Kwestia demontażu silnika do łodzi motorowej została jednoznacznie wyjaśniona w toku czynności prowadzonych w sprawie (...) (k.305). Między innymi z zeznań pracowników stacji demontażu pojazdów M. W. i M. S. jednoznacznie wynika, iż silnik powoda został pomyłkowo rozebrany przez pracownika M. S., a zatem żadnej złej woli w tym przedmiocie przypisać pozwany nie można. Dowodu na istnienie po stronie pozwanych rażącej niewdzięczności nie stanowił też złożony przez powoda wraz z płytą CD stenogram rozmów prowadzonych z udziałem J. J. (2) (k.335). Wbrew intencji powoda zapis ten jedynie świadczy o negatywnym nastawieniu powoda do pozwanych oraz potwierdza jego prowokacyjną postawę w stosunku do syna J..

W ocenie Sądu zeznania pozwanych z uwagi na ich rzeczowość i wzajemną korelację zachowują walor dowodowy. Znajdują one nadto potwierdzenie w relacjach świadków J. J. (2) (k.350v.-351v) i M. W. (k.351v.-352). Powyżsi świadkowie w sposób zbieżny z relacjami pozwanych opisali zakres ustaleń poczynionych przed dokonaniem darowizn. Podnosili, iż powód jest osobą prowokującą konflikty i używającą przemocy wobec członków rodziny. Świadek J. J. (2) podobnie, jak pozwane podał, że zgodnie z ustaleniami sprzed dokonania darowizn, on i pozwane mieli jedyni pomagać powodowi w spłacie zaciągniętego kredytu, zaś powód miał im pomagać w prowadzeniu firmy, czego ostatecznie zaniechał. Świadek stosownie do stanowiska pozwanych opisał ustalenia finansowe dokonane pomiędzy stronami umowy darowizny oraz wskazał, iż środki na spłatę kredytu przestały być przekazywane powodowi dopiero po ujawnieniu przez niego woli odwołania darowizn nieruchomości. Podkreślił, że powód nie akceptował sposobu prowadzenia przejętej firmy, co stanowiło źródło konfliktów. Dodał też, iż powód utrudniał funkcjonowanie firmy i odnosił się do dzieci wulgarnie nawet przy klientach. Podobny obraz stosunków rodzinnych wynika z relacji M. W., który wskazał, iż w jego ocenie powód znęca się nad żoną i dziećmi.

W ocenie Sądu pomimo, iż przedmiotowe relacje pochodzą od osób uwikłanych w konflikt z powodem nie sposób jednoznacznie ich zdyskredytować. Należy zauważyć, iż zeznania świadków korespondują w szczegółach z zeznaniami pozwanych, są rzeczowe i logiczne, a zatem wobec braku wiarygodnych dowodów o przeciwnej wymowie należało uznać, że powyższe relacje świadków zachowały walor wiarygodności.

Niczego istotnego do sprawy nie wniosła natomiast relacja świadka A. R. (k.351v.), który to nie był w stanie wypowiedzieć się na okoliczności mogące mieć wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie.

W ocenie Sądu rażącej niewdzięczności nie sposób również dostrzec w fakcie złożenia zawiadomienia przez A. J. o popełnieniu przestępstwa na jej szkodę (k.433) albowiem nic nie wskazuje na to, iż było to działanie złośliwe, motywowane chęcią wyrządzenia krzywdy powodowi, lecz bardziej opierało się na subiektywnych odczuciach pozwanej, które nie zawsze skutkują uznaniem, iż obiektywnie zaistniały podstawy do wszczęciem dochodzenia w sprawie. Odnośnie zarzutu objęcia domowników procedurą niebieskiej karty należy wyjaśnić, iż wdrożenie tej procedury nie było zależne od pozwanych, lecz od funkcjonariuszy policji, którzy w tym przedmiocie kierują się własnym uznaniem odnośnie potrzeby jej wdrożenia.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie wskazuje, iż to powód jest osobą prowokującą konflikty w rodzinie. Nie akceptuje on sposobu prowadzenia działalności gospodarczej przez pozwanych, zaś jego wyobrażenia o skali pomocy, której ma prawo żądać od obdarowanych nie zasługują na aprobatę. Wymaga podkreślenia, iż powód korzysta z pomocy finansowej pozwanych za pośrednictwem swojej żony i bezpłatnie zamieszkuje na darowanej synowi nieruchomości.

Należy też zaznaczyć, że wobec zachowania powoda, poczynienia przez niego starań o odwołanie dokonanych darowizn oraz nie wywiązywania się przez niego z deklaracji pomocy w prowadzeniu działalności gospodarczej, decyzja pozwanych o zaprzestaniu przekazywania powodowi środków na spłatę kredytu nie może być postrzegana jako szykana i rozpatrywana w kategorii zachowania zmierzającego do wyrządzenia krzywdy osobie darczyńcy, zwłaszcza, iż jak wynika z zeznań pozwanych, przedmiotowe zobowiązane nie miało stanowczego charakteru.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał, iż pozwane podejmowały działania mające na celu pokrzywdzenie darczyńcy a zatem nie sposób przyjąć, iż ich zachowanie nosiło znamiona rażącej niewdzięczności, o której mowa w dyspozycji art.898§1k.c.

Nadto należy zauważyć, iż powód nabył własność nieruchomości stanowiących przedmiot umowy darowizny na mocy umowy przekazania gospodarstwa rolnego zawartej w dniu 28 stycznia 1988 roku w trybie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (t.j. Dz.U. z 1989r.Nr.24, poz. 133 z póź. zm.). Pomimo, iż w czasie zawarcia przedmiotowej umowy pozostawał on w związku małżeńskim z K. J.(k.434v.) w księdze wieczystej nieruchomości ta figurowała jako majątek osobisty powoda (dowód: umowa przekazania gospodarstwa rolnego k.15-16, wpis w dziale II księgi wieczystej numer (...)prowadzonej przez Sąd Rejonowy w B. P.X Zamiejscowy wydział Ksiąg wieczystych z siedzibą w S.)

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż uzyskanie przez powoda wpisu w księdze wieczystej prawa własności przedmiotowych nieruchomości jako składnika jego majątku osobistego, nie stanowił dla Sądu orzekającego przeszkody do czynienia własnych ustaleń w tym zakresie i przyjęcia, iż rzeczony nieruchomości weszły do majątku wspólnego powoda i jego małżonki (por. m. inn. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2011 roku ICSK 555/10 LEX nr. 950713, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04 lutego 2011 roku III CSK 146/10 LEX nr. 785276).

W ocenie Sądu fakt nabycia przez powoda własności nieruchomości w czasie trwania związku małżeńskiego przesądził o kwalifikacji tego składnika majątkowego jako elementu majątku wspólnego małżonków (art.31k.r.o.). Czyniąc to ustalenie Sąd tym samym podzielił pogląd prawny wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2012 roku III CZP 68/12 (OSNC 2013 Nr.5,poz.59) zgodnie z którym gospodarstwo rolne przekazywane na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (jedn. tekst: Dz.U. z 1989r.Nr.24, poz. 133 z zm.) następcy pozostającemu w ustroju wspólności majątkowej wchodzi w skład majątku wspólnego małżonków.

Powyższe skutkowało uznaniem, iż wobec skutecznego cofnięcia pozwu przez K. J. powód nie był legitymowany do zgłoszenia roszczenia o zobowiązanie pozwanych do złożenia oświadczeń woli przenoszących w całości na powoda własność wskazanych w pozwie nieruchomości.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. art.898§1k.c i art.1047k.p.c. w zw. z art.64k.c orzeczono o oddaleniu powództwa w całości.

O kosztach rozstrzygnięto stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art.98 k.p.c. Wysokość należnych kosztów zastępstwa procesowego określono stosownie do § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (t.j Dz. U. z 2013 r, poz.490).

W tym miejscu podnieść należy, że Sąd zasądził od powoda na rzecz każdej z pozwanych występujących w sprawie jako współuczestnicy formalni zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Rozstrzygając w tym przedmiocie Sąd podzielił tym samym pogląd wyrażony w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 04 grudnia 2013 roku (sygn. akt (...)) zgodnie z którym, w przypadku występowania po stronie wygrywającej procesu współuczestnictwa formalnego (...), obowiązek strony przegrywającej (...) obejmuje zwrot kosztów odrębnego ustanowienia (...) profesjonalnego pełnomocnika, i to także wówczas, gdy odrębnie ustanowionym (...) pełnomocnikiem jest ta sama osoba.

Sędzia